

Lapbemutató Zalaegerszegen

Augusztus 30-án a megszokott helyszínen, a Mimosa Kávézóban mutatta be a folyóirat új, 4. számát Kaj Ádám főszerkesztő és Szemes Péter főmunkatárs. A rendezvényen Gyimesi Endre, a Pannon Írók Társasága elnöke mondott köszöntőt és köszönte meg a rövidesen leközönő főszerkesztő munkáját. Kaj Ádám elmondta, egy hosszabb németországi ösztöndíj miatt válik meg a tisztségtől, de rovatvezetőként továbbra is a szerkesztőség csapatát erősíti.

Irodalomtörténeti konferencia Zalaegerszegről

Szeptember 29-én, a Magyar Művészeti Akadémia támogatásával, komoly érdeklődés mellett, irodalomtörténeti konferenciát szervezett a Móricz Művelődési Házban a Pannon Írók Társasága. A Zalaegerszeg első írásos említésének 770. évfordulója tiszteletére rendezett „Hallottad-e hírét?” című szimpóziumon az új főszerkesztő, Bubits Tünde köszöntőjét követően, Gyimesi Endre elnöklete mellett az alábbi előadások hangzottak el:

- Szemes Péter: Az epikus és a lírikus – két író polgármester: Keresztury József és Baráth Ferenc
- Kiss Gábor: Keresztury Dezső és Zalaegerszeg
- Szakolczay Lajos: A „Göcseji Tulipán” – Egerszeg költőnője, Pécsi Gabriella
- Farkas Szilárd: „A kikelet fia” – Utassy József poéziséről
- Csik Veronika: Az emlékezés technikái Gergely Ágnesnél
- Szemes Péter: Lobbanó gyertyák – emlékezés két fiatalon indult költőre: Háry Emma és Császár Dezső

Az előadások szövegeinek szerkesztett változatát a Pannon Tükör folyamatosan közli.

Molnár László

Emlékezés Srágli Lajosra

Egervár, 1951. szeptember 14. – Páka, 2017. október 5.

Srágli Lajos gyermekkorát szülőfalujában töltötte, itt végezte el az általános iskolát is. Ezt követően tanulmányait Nagykanizsán folytatta, a Winkler Lajos Vegyipari Technikumban. Miután már gyermekkorában is vonzotta a történelem, így a középiskola végén az Eötvös Loránd Tudományegyetem bölcsészkarára jelentkezett, ahova fel is vették, de édesapja váratlan elvesztése miatt munkát kellett vállalnia. Így került a végzettségének megfelelő munkakörbe Zalaegerszegen az Erdőkémia Vállalathoz. Humán érdeklődése innen tovább vitte és a következő két tanévben már Zalabéren tanított képesítés nélkül, az ottani általános iskolában.

A két év leteltével visszatért eredeti szakmájába és Zalaegerszegen a Megyei

Élelmiszerellenőrző és Vegyvizsgáló Intézetben helyezkedett el, ahol nyolc évig dolgozott. Eközben helytörténeti, régészeti, műemlékvédelmi kutatásokat végzett, szűkebb páttriája múltját feltárandó.

Részben ez irányú elkötelezettségének köszönhetően került a Magyar Olajipari Múzeumba, ahol történészként dolgozott, miközben munka és család mellett tanult a Szombathelyi Berzsenyi Dániel Tanárképző Főiskola népművelés-történelem szakán. A főiskolai diploma után megszerezte az ELTE diplomáját is.

Az olajipari múzeum új lehetőségeket nyitott meg számára: a gazdaságtörténet új- és legújabb kori történetének kutatását. Kiemelten foglalkozott a Magyar Amerikai Olajipari Részvénytársaság (MAORT) történetével, a koncepciós perekkel, az ipari szociálpolitika magyarországi múltjával, de az olajipar számos más részterületével is. Emellett helytörténeti kutatásokat is folytatott, több település történetének megírásában vett részt, segítette több település helytörténeti gyűjteménye és kiállítása kialakítását, de kutatta és megírta a déli határvédelmi rendszer kiépítésének történetét is.

Az 1980-as évek közepétől számos társadalmi szervezet, alapítvány létrehozásában vett részt: Egervári Helytörténeti és Községépítő Egyesület, Zalai Egyesületek Szövetsége, Egervári Estékért, Hagyományokért Kulturális Alapítvány, Páka Értékeiért Egyesület.

Tagja volt a Város- és Faluvédők Szövetségének, amelynek 2001 és 2011 közt alelnöke volt.

Több rendezvényt szervezett Egerváron: a Széchenyi Bicentenáriumot, az Egervári László Emléknapokat, a Középkori Zala és Vas megyei Mezővárosok Találkozóját és a Nádasdy Évet. Szervezője és vezetője volt az Egervári Esték színházi, zenei és képzőművészeti nyári rendezvényeknek.

24 könyv szerzője, illetve társszerzője volt. 110 tanulmány, illetve szakcikk, közel 100, jobbára településtörténeti, többnyire városvédő cikk fűződik nevéhez. Számtalan tudományos konferencián adott elő és több település címerének megtervezésében is részt vett. 1991 óta szerkesztette az Értékmentő című folyóiratot, a Város és Faluvédő Szövetség lapját.

Munkássága elismeréseként Murvay-díjat, Podmaniczky-díjat, Egervárért (Pro Urbe) díjat, Kós Károly díjat kapott és 2010-ben Egervár díszpolgára címmel tüntették ki.

2007-ben a Magyar Olajipari Múzeum igazgatóhelyetteseként ment nyugdíjba, 28 év ottani munka után.

2008-ban elhagyta szülőfaluját, ahol addig élt és választott új lakóhelyére, Pákára költözött, ahol aktívan bekapcsolódott a falu kulturális közéletébe. Itt hunyt el, családjá körében.

Hamvait családjá, barátai és ismerősei körében helyezték végző nyugalomra az egervári temetőben, 2017. október 13-án.

